

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค
การเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร

The development of English speaking skills by using the
Cooperative learning technique for grade 9 students
in Prankrataipittayakom, Kamphaengphet

บงกชกร มาศธนานันต์¹ ทำรงลักษณ์ เอื้อนครินทร์²

Bongkotchakorn Mattananan, Tamronglak Unakarin

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 35 คน ซึ่งใช้วิธีการคัดเลือกแบบการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบทดสอบความพึงพอใจ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ 1.ด้านไวยากรณ์ 2.ด้านการออกเสียง 3.ด้านคำศัพท์ 4.ด้านปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และ 5.ด้านความคล่องแคล่ว และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test ผลการวิจัย พบว่าหลังการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีทักษะการพูด

Received: 2023-04-25 Revised: 2023-06-25 Accepted: 2023-06-25

¹ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร Faculty of Education
Naresuan University Corresponding Author e-mail: chakommattana@gmail.com

² คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร Faculty of Education Naresuan University. e-mail:
Tamronglaku@nu.ac.th

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2 ทุกคน ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่าอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ (Keywords): การเรียนรู้แบบร่วมมือ; การพัฒนาทักษะพูด; การพูดเพื่อการสื่อสาร

Abstract

The objectives of research were to 1) develop student's speaking skills by using cooperative learning technique according to Common European Framework of Reference for Language (CEFR) level A2 2) to study satisfaction of student toward develop of speaking skills by using cooperative learning technique. The sample used in study was 35 Mattayomsuksa 3/2 students of 2nd semester in 2021 at Prankrataipittayakom School, Kamphaengphet Province, which was cluster random sampling. The instruments of this study were 6 lesson plans with cooperative learning techniques. The instruments for evaluation of this study were speaking test which an assessment 5 rubrics 1. Grammar 2. Pronunciation 3. Vocabulary 4. Interaction and communication 5. Fluency and satisfaction questionnaires. The data were analyzed by using means, standard deviation, and t-test. After using by using cooperative learning techniques develop student's speaking skill, the results showed that the student's speaking skills by using cooperative learning technique according to Common European Framework of Reference for Language (CEFR) in level A2 and the student's satisfaction towards the develop of speaking skills by using cooperative learning technique was at high levels of satisfaction.

Keywords: Speaking skills; Cooperative learning; CEFR

บทนำ (Introduction)

ภาษาเปรียบเสมือนเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน ด้วยความแตกต่างทางเชื้อชาติ วัฒนธรรมและภูมิภาค ทำให้เกิดความหลากหลายทางด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นหนึ่งในภาษาที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายไปทั่วโลก ภาษาอังกฤษจึงเป็นสื่อกลางที่มีความเป็นสากลสามารถใช้ในการสื่อสารกับผู้อื่นทั้งในระดับชาติและระดับสากลได้ (อัจฉรีย์ คงอมรสายชล, 2552)

ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เข้าใจถึง

ความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม รวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณี แนวความคิดทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่าย กว้างขวางขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากความสำคัญของภาษาต่างประเทศที่กล่าวมานี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ตามที่สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางการเรียนและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่โดยกำหนดคุณภาพผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสภายุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ทักษะการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการพูดจึงจัดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในโลกยุคปัจจุบัน เพราะเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ตายตัว(แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558) ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งเออร์ (Ur, 1998) ได้กล่าวว่าเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า เพราะเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมดทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ นูนาน (Nunan, 1995) ยังกล่าวอีกว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากขึ้นและในการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540)

จากการรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน หรือ O-NET (Ordinary National Educational Test) วิชา ภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในปีการศึกษา 2564 พบว่า ผลการทดสอบดังกล่าวมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศเมื่อพิจารณาค่าสถิติแยกตามสาระการเรียนรู้ พบว่าสาระที่โรงเรียนควรเร่งพัฒนา คือ ด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนสามารถแบ่งประเด็นออกเป็น 2 ด้านคือ ประเด็นของผู้สอนและผู้เรียน ด้านประเด็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมในการฝึกปฏิบัติทางภาษา และผู้สอนมุ่งเน้นการจัดการเรียนรู้จากเนื้อหาในหนังสือ กฎเกณฑ์ หลักโครงสร้างไวยากรณ์ มากกว่าการฝึกฝนการพูดสื่อสาร ซึ่งยังคงเป็นปัญหาสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 1) ที่ระบุว่า ถึงแม้ว่าเด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สาเหตุอาจจะเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ที่ผิดวิธีคือ เน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนใช้ภาษาในการสื่อสาร และประเด็นของผู้เรียน พบว่าสาเหตุหลักมาจากการขาดความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพราะต้องเรียนรู้แบบการท่องจำกฎเกณฑ์และไวยากรณ์ทาง

ภาษา ผู้เรียนเรียนรู้แบบผู้สอนเป็นศูนย์กลางหรือได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนเพียงผู้เดียว ทำให้ผู้เรียนขาดแรงกระตุ้นและขาดแรงจูงใจในการเรียน ส่งผลต่อความรู้สึกเกิดเจตคติแง่ลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลการวิจัยของฤทธิไกร ไชยงาม และคณะ (2561) ที่ได้สำรวจปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโดยการระดมสมองของชุมชนเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 18 โรงเรียนภายในจังหวัดขอนแก่น และพบว่ามี 5 ปัญหาสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ได้แก่ นักเรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดี ไม่รู้ ไม่จำ คำศัพท์พื้นฐาน นักเรียนไม่สนใจเรียน ไม่ให้ความร่วมมือ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก นักเรียนไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง และนักเรียนไม่มีทักษะการคิดวิเคราะห์

จากสภาพปัญหาของผู้เรียนผู้วิจัยจึงสนใจในการจัดการเรียนรู้ที่สร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงโดยใช้ทักษะทางภาษาร่วมกับการทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับตามที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2565) ได้กำหนดแนวทางในการลดภาวะถดถอยทางการเรียนรู้การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา ดังนั้น ผู้สอนควรจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ผู้สอนพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ ปรับเนื้อหา ลดภาระงาน และงานที่ได้รับมอบหมายของผู้เรียน อาจใช้แหล่งทรัพยากรและสื่อการเรียนรู้ร่วมกัน อีกทั้งควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนควรส่งเสริมแรงจูงใจ และเสริมสร้างการเรียนรู้แบบนำตนเองให้แก่ผู้เรียน

ดังนั้นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวทางจากกระทรวงศึกษาธิการในข้างต้นที่ผู้วิจัยสนใจนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียน คือ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Theory) โดยทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากมีรูปแบบการสอนให้เลือกอย่างหลากหลายตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระต่าง ๆ ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคมากมายหลายรูปแบบซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการที่ต่างกันตามวัตถุประสงค์เฉพาะแต่ล้วนมีวัตถุประสงค์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ศึกษามากที่สุดเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในระดับมาตรฐานสากลซึ่งถือเป็นทักษะที่สำคัญในการดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองของสังคมโลก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1.รูปแบบการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัยฉบับนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลังเรียนในการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2.ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จำนวน 122 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จำนวน 35 คน ซึ่งได้จากการ สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 2 ชุด เป็นข้อสอบแบบพูดปากเปล่า สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้ 1.การอธิบายรูปภาพ 2.การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน 3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ4.การจำลองสถานการณ์ โดยกำหนดคะแนนแต่ละส่วน ส่วนละ 25 คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน
3. แบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

การสร้างเครื่องมือ ขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและหลักสูตรสถานศึกษาร่วมกับคู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปของสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนรู้

1.2 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำมาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 นำข้อมูลสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยร่วมกับใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Personal identification

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Travel

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Shopping

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Occupation

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Asking and giving direction

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Free time & entertainment

แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย สาระสำคัญ มาตรฐานตัวชี้วัด เนื้อหาสาระ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ขั้นตอน สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

1.5 นำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ และ ด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามหลักการของลิเคิร์ท

1.7 นำผลการให้คะแนนตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำค่าเฉลี่ยไปเทียบกับเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปล

ผลข้อมูล โดยผู้วิจัยได้กำหนดค่าเฉลี่ยผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยที่ยอมรับได้ คือ มีค่าตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสม

1.8 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ ตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไข

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อหาคุณภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำเสนอผลที่ได้จากการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ และปรับปรุงแก้ไข

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างรวม 35 คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

2.2 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้การประเมินทักษะการพูด แนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูด

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยแบบทดสอบเป็นแบบทดสอบพูดปากเปล่า สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยแบบทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ปรับประยุกต์รูปแบบการทดสอบตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR ร่วมกับแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของอันชุนดา และ แก้วอุไร (Anchunda and Kaewurai, 2020) โดยแบ่งการทดสอบเป็น 4 ส่วน ดังนี้ 1.การอธิบายรูปภาพ 2.การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน 3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ 4.บทบาทสมมติ โดยกำหนดเวลา 3 – 5 นาที ซึ่งส่วนที่ 1 และส่วนที่ 3 เป็นการทดสอบเดี่ยว และส่วนที่ 2 และส่วนที่ 4 เป็นการทดสอบคู่ กำหนดคะแนนแต่ละส่วน มีคะแนนอยู่ที่ 25 คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน 5 ด้าน ด้านละ 5 คะแนน ได้แก่ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และด้านความคล่องแคล่ว

2.4 นำเสนอแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้น ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษา

ความถูกต้องของข้อคำถาม จากนั้นปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษา ค้นคว้าอิสระ

2.5 นำเสนอแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเกณฑ์ การให้คะแนนต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและพิจารณา ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยค่าดัชนี ความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.6 แก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตาม คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จำนวน 33 คน

2.8 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก(r) โดยพิจารณาเกณฑ์คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากตั้งแต่ 0.2 – 0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

2.9 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหาค่าความ เชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR-20

2.10 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ปรับปรุงโดย สมบูรณ์แล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่างรวม 35 คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้อง

3.2 วางโครงสร้างคำถามหรือแนวคำถาม และสร้างคำถามโดยการสร้าง แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตามหลักการของลิเคิร์ท

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้า อิสระ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแบบสอบถาม

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3.5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างรวม 35 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test (Paired-sample) และวิเคราะห์ผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์คะแนนเทียบกับเกณฑ์คะแนนของ CEFR

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตามหลักการของวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจและแปลผลข้อมูล

ผลการวิจัย (Research Results)

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2

ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นซึ่งเป็นแบบทดสอบพูดปากเปล่าหลังการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 6 แผน 12 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1.การอธิบายรูปภาพ 2.การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน 3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ4.การจำลองสถานการณ์บทบาทสมมุติ โดยกำหนดเวลา 3 – 5 นาที โดยกำหนดคะแนนแต่ละส่วน ส่วนละ 25 คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน มีเกณฑ์ในการให้คะแนน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังตาราง 1

**ตาราง 1 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	sig
ก่อนเรียน	35	100	26.66	6.50	70.36*	.00*
หลังเรียน	35	100	47.66	7.49		

จากตาราง 1 พบว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 47.66 คะแนน (SD = 7.49) สูงกว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 26.66 คะแนน (SD = 6.50) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ CEFR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังตาราง 2

**ตาราง 2 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและ
หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ CEFR**

ก่อนการใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค การเรียนรู้แบบร่วมมือ			หลังการใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค การเรียนรู้แบบร่วมมือ		
ระดับ CEFR	จำนวน นักเรียน	คิดเป็นร้อยละ	ระดับ CEFR	จำนวน นักเรียน	คิดเป็นร้อยละ
A1	31	88.57	A1	-	-
A2	2	5.71	A2	2	5.71
B1	1	2.85	B1	15	42.85
B2	1	2.85	B2	13	37.14
C1	-	-	C1	1	2.85
C2	-	-	C2	1	2.85

จากตาราง 2 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ CEFR พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B2 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 2 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ A2 คิดเป็นร้อยละ 5.71 และนักเรียนจำนวน 31 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A1 คิดเป็นร้อยละ 88.57

88.57 และหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ C2 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 13 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ B2 คิดเป็นร้อยละ 37.14 นักเรียนจำนวน 15 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 42.85 และนักเรียนจำนวน 2 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A2 คิดเป็นร้อยละ 5.71

สรุปได้ว่าผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 35 คนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ CEFR ระดับ A2 ทุกคนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	x	S.D.	การแปลผล
ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม			
1. นักเรียนเข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำกิจกรรม	4.37	0.55	มาก
2. ระยะเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม	4.03	0.79	มาก
3. นักเรียนชอบที่จะเรียนรู้หรือทำกิจกรรมกับเพื่อน	4.09	0.82	มาก
4. นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องเรียน	4.29	0.83	มาก
5. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ	4.17	0.66	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม	4.19	0.73	มาก
ด้านเนื้อหา			
6. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ	4.69	0.53	มากที่สุด
7. นักเรียนสนใจและชื่นชอบกิจกรรมที่ได้เรียน	4.60	0.50	มากที่สุด
8. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนอยากฝึก	4.09	0.74	มาก

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	x	S.D.	การแปลผล
พูดภาษาอังกฤษ			
9. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนสนใจ	4.43	0.56	มาก
10. เนื้อหาในกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนฝึกความคิดสร้างสรรค์ในการฝึกพูด	4.17	0.75	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา	4.39	0.16	มาก
ด้านประโยชน์			
11. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ความรู้ด้านการออกเสียงคำและประโยคแก่นักเรียน	4.06	0.73	มาก
12. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน	4.23	0.73	มาก
13. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน	4.54	0.70	มากที่สุด
14. นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือได้โดยไม่อายเพื่อน	4.17	0.82	มาก
15. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ได้	4.17	0.79	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านประโยชน์	4.23	0.75	มาก
ด้านการนำไปใช้			
16. การฝึกอ่านคำศัพท์และรูปประโยคทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำและประโยค	4.43	0.70	มาก
17. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการแสดงท่าทางประกอบการพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้น	4.54	0.61	มากที่สุด
18. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.51	0.56	มากที่สุด
19. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้อง	4.57	0.70	มากที่สุด
20. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ	4.54	0.56	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการนำไปใช้	4.51	0.62	มากที่สุด
รวม	4.33	0.56	มาก

จากตาราง 5 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก($\bar{x}$ =

4.33 และ S.D. = 0.56) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการนำไปใช้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด($x = 4.51$ และ S.D. = 0.62) ด้านเนื้อหาการเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก($x = 4.39$ และ S.D. = 0.16) ด้านประโยชน์นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก($x = 4.23$ และ S.D. = 0.75) และด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก($x = 4.19$ และ S.D. = 0.73)

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากการดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า มีข้อค้นพบในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2 พบว่า หลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือนักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A2 ทุกคน จากผลการพัฒนาจึงแสดงให้เห็นว่า เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนได้และเมื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการสื่อสารหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 47.66 คะแนน (SD = 7.49) สูงกว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 26.66 คะแนน (SD = 6.50) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ญยุพา คำแก้ว (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พบว่า คะแนนสอบหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อได้ทำกิจกรรมที่สร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับผู้อื่นซึ่งสอดคล้องกับ ไฮม์ส (Hymes, 1981) ที่กล่าวว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นส่วนสำคัญของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการศึกษาของผู้วิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่มในขณะที่การจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ และจอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson, D. and Johnson, R., 1986) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่าผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงาน

ร่วมกันนั้นก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน หรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคมมีเพื่อนร่วมกลุ่มซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง ในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะเมื่อเป็นการตอบคำถามรายบุคคล แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่มในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือมีประโยชน์หลายประการ ในการพัฒนาผู้เรียน นั่นคือ ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของผู้เรียน พัฒนาความคิดของผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียน ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ส่งเสริมทักษะในการทำงานร่วมกัน ฝึกให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีวิสัยทัศน์ หรือมุมมองกว้างขึ้น ส่งเสริมทักษะทางสังคม ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนมีการปรับตัวในสังคมได้ดีขึ้น

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่ผู้เรียนเห็นด้วยมากที่สุด คือ ด้านการนำไปใช้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านคำศัพท์และรูปประโยคทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำและประโยค ผู้สอนจัดกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการแสดงท่าทางประกอบการพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้นสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้อง เพราะผู้เรียนมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ ในส่วนของด้านเนื้อหาผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสนใจและชื่นชอบกิจกรรมที่ได้เรียนเพราะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิดสร้างสรรค์ในการฝึกพูดและช่วยให้นักเรียนอยากฝึกพูดภาษาอังกฤษ ด้านประโยชน์กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ความรู้ด้านการออกเสียงคำและประโยคแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน อีกทั้งผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นสามารถเข้าร่วมกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือได้โดยไม่อายเพื่อน ลำดับสุดท้าย คือ ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม ผู้เรียนเข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำกิจกรรม ระยะเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม ผู้เรียนชอบที่จะเรียนรู้หรือทำกิจกรรมกับเพื่อนเพราะรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องเรียน

จากผลการศึกษาดังกล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสาร ผู้เรียนเกิดทักษะการทำงานเป็นกลุ่มเพราะผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ผู้เรียนช่วยเหลือกัน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันจึงทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจและมีทักษะการพูดสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ระดับสากล ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ครูผู้สอนต้องสนับสนุนและพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมทางด้านความรู้และทักษะที่จำเป็น สอดคล้องกับ วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และ อธิป จิตตฤกษ์ (2556 หน้า 44) ระบุไว้ว่าความเป็นเลิศในเนื้อหา อาจจะไม่เพียงพออีกต่อไปในยุคที่ความรู้และข้อมูลข่าวสารเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา นักเรียนจึงจำเป็นต้องมีทั้งความรู้ในเนื้อหาและทักษะที่จะประยุกต์ใช้และปรับเปลี่ยนความรู้เหล่านั้นให้เข้ากับเป้าหมายที่ยังประโยชน์ที่สร้างสรรค์ รวมถึงเพื่อการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามเนื้อหาและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้สอนศึกษาหลักการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยละเอียดเพื่อให้การจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้งผู้เรียนอาจมีสถานะทางอารมณ์ที่ไม่พร้อมในการเรียนรู้ ครูผู้สอนสามารถยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนกิจกรรมหรือเนื้อหาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทของผู้เรียน และครูผู้สอนควรมีการเสริมแรงกระตุ้นยกย่องชมเชยนักเรียนทุกคนเพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีลักษณะกิจกรรมแบบกระบวนการกลุ่มจึงจำเป็นต้องใช้เวลาตาม ดังนั้น ครูควรคำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับชั้นอื่น ๆ และในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

2.3 ควรมีการวิจัยอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เพ็ญยุพา คำแก้ว (2563) *การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย. สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.มหาสารคาม*
- ฤทธิไกร ไชยงาม, กันยารัตน์ ไวกำ, หทัย ไชยงาม. (2561). ปัญหาและแนวทางการแก้ไขเพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนภาษาอังกฤษของชุมชนเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้สอนภาษาอังกฤษในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 2561(12), 7-17
- วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และ อธิป จิตตฤกษ์. (2556). *21st Century skills : rethinking how student learn*[ทักษะแห่งอนาคตใหม่ การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21] (พิมพ์ครั้งที่2). โอเพนเวิลด์สพับลิชชิงเฮาส์ จำกัด.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The common European framework of reference for languages (CEFR)ระดับขั้นมัธยมศึกษา*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2565). *รายงานผลการศึกษาระยะถดถอยทางการ เรียนรู้ของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานการณ์โควิด-19 : สภาพการณ์ บทเรียน และแนวทางการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้* มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉริย์ คงมรสายชล. (2552). *การใช้กิจกรรมเพลงที่มีเนื้อเรื่องเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น*. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่
- Anchunda, H. Y. ., & Kaewurai, W. . (2021). Instructional model development based on collaborative and communicative approaches to enhance lower secondary students' English-speaking skills in Thailand. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 42(2), 287–292. Retrieved from <https://so04.tci.thaijo.org/index.php/kjss/article/view/250923>

- Hymes, Dell H. (1979). *The communicative approach to language teaching*. London :Oxford University Press.
- Johnson, K. & Keith, M. (1986). *Communication in the classroom : applications and methods for a communicative approach (Handbooks for Language Teachers)*. Longman, London.
- Nunan, D. (1995). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ur, P. (1998). *A Course in language teaching trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.